

อานิสส์

ถวายเป็นมหาวิหារทาน

บุคคลควรนำสมบัติออกด้วยการให้ทาน
เพราะสิ่งที่ให้แล้ว ได้ชื่อนำออกดีแล้ว
ทานวัตถุที่บุคคลให้แล้วนั้น ย่อมมีสุขเป็นผล
ส่วนที่ยังไม่ได้ให้ ย่อมไม่เป็นเหมือนอย่างนั้น

อานิสงส์ถวามหาวิหารทาน

๒๕

ธรรมดาของชีวิตที่มีการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และการดับไป ในที่สุด ชีวิตหลังความตายเป็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวสำหรับผู้ที่ยังไม่ได้สั่งสมบุญไว้ แต่สำหรับผู้เป็นบัณฑิตที่ได้สั่งสมบุญมาด้วยดีแล้วนั้น จะเห็นว่า การเกิดแก่เจ็บตายเป็นเรื่องธรรมดา เป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงที่อยู่ที่ใหม่เท่านั้นเอง ไม่ใช่เรื่องที่น่ากลัวอย่างที่คนส่วนใหญ่มักจะทุกข์ชอกทุกขใจกัน แม้เมื่อหมู่ญาติอันเป็นที่รักได้จากไป ส่วนหลักประกันที่มั่นคงในการเดินทางไปสู่สัมปรายภพนั้น ก็คือการปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในตัว ได้เข้าถึงที่พึ่งที่ระลึกภายใน เพราะพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ให้ความอบอุ่นใจและความปลอดภัยในชีวิต

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน อาทิตตสูตร ว่า

“นิหเรถว ทาเนน ทินนํ โหติ สนิพฺภตํ
ทินนํ สุขผลํ โหติ นาทินนํ โหติ ตํ ตถา

บุคคลควรนำสมบัติออกด้วยการให้ทาน เพราะสิ่งที่ให้แล้ว ได้ชื่อนำออกดีแล้ว ทานวัตถุที่บุคคลให้แล้วนั้น ย่อมมีสุขเป็นผล ส่วนที่ยังไม่ได้ให้ ย่อมไม่เป็นเหมือนอย่างนั้น”

การให้ทานจัดเป็นบุญที่ทำได้อย่างง่ายๆ ยิ่งทำในขณะ ที่ใจหยุดนิ่งอยู่ ณ ศูนย์กลางกาย จะยิ่งทำให้ได้รับอานิสงส์ใหญ่ ไม่มีวิบัติเข้ามาเจือปนเป็น จะทำให้สร้างบารมีได้อย่างเต็มที่ไป

อานิสงส์ถวายเป็นมหาวิหารทาน

๓๐

จนตลอดอายุขัย ยิ่งให้ลirikยิ่งเกิด จะเป็นที่มาอนแห่ง
โภคทรัพย์สมบัติทั้งหลาย คือทรัพย์นั้นมาแล้วก็อยู่ไม่หายไปไหน
ให้เราได้ใช้สร้างบารมีอย่างสะดวกสบาย บุญที่เราทำไม่ได้สูญ
หายไปไหน เมื่อถึงคราวส่งผลจะทำให้เราสมบุญพร้อมในทุกสิ่ง
จะมีแต่ความสุขความเจริญรุ่งเรือง ประสบความสำเร็จในชีวิต
ทุกด้าน ยิ่งถ้าได้ทำบุญทุกทักษิโณยบุคคล กำลังบุญยิ่งเพิ่มพูน
ขึ้นเป็นทวีคูณ

เพราะฉะนั้น บุญจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิต ที่จะทำ
ชีวิตของเราเปลี่ยนแปลงไปในทางที่เจริญขึ้น จากยากจนเข็ญใจ
ก็จะกลายเป็นมหาเศรษฐีได้ หรือจากสามัญชนคนธรรมดาให้
กลายเป็นพระราชามหากษัตริย์ จนกระทั่งเป็นอริยชน หมด
กิเลสอาสวะเป็นพระอริยเจ้าได้ เหมือนดังเรื่องของพระราชา-
มหากบปินะ ผู้ได้เคยสร้างวิหารถวายเป็นมหาวิหารทาน ทำให้ท่านได้บรรลุ
นิรามิสสุข เข้าถึงธรรมได้อย่างง่ายดาย

*ดังเรื่องมีอยู่ว่า ในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระนามว่า กัสสปะ ท่านได้เกิดเป็นกุกุมพินในกรุงพาราณสี เป็น
หัวหน้าของช่างหูก อาศัยการทอผ้าเลี้ยงชีวิต มีอยู่วันหนึ่ง

อานิสงส์ถวายนมหาวิหารท่าน

๓๑

มหาชนได้ปาวประกาศให้ไปฟังธรรมกันในพระวิหาร กุฎุมพีท่านนี้ได้ยินแล้ว ก็มีจิตเลื่อมใส จึงชักชวนภรรยาและเพื่อนบ้านไปฟังธรรม ในขณะที่ท่านเดินทางไปในั้น ฝนได้ตั้งเค้าขึ้นอย่างฉับพลันแล้วก็ตกลงมาโดยที่ยังไม่ทันได้ตั้งตัว

ญาติโยมที่มีความคุ้นเคยกับพระภิกษุสามเณรรูปไหนหรือเคยได้ร่วมบุญสร้างศาลาหลังไหนไว้ ก็พากันเข้าไปพักพิงในกุฏิหรือศาลาเหล่านั้น เหลือแต่กุฎุมพีพร้อมกับภรรยาและเพื่อนๆ ที่ไม่กล้าเข้าไปหลบฝนในศาลาหลังไหน เพราะว่าตนเองไม่มีความคุ้นเคย และไม่รู้จักภิกษุสามเณรรูปใดเลย อีกทั้งยังไม่เคยได้สร้างศาลาวิหารไว้ จึงได้แต่ยืนกลางร่มอยู่กลางแจ้ง ต้องเปียกปอนไปตามๆ กัน

หัวหน้าช่างทุกคนฉลาด ประารภเหตุที่ตัวเองต้องมายืนตากฝนอย่างนี้ จึงเอ่ยขึ้นว่า “ที่เราต้องยืนตากฝนเปียกปอนไปตามๆ กัน ก็เพราะเราไม่เคยได้ทำบุญสร้างศาลาวิหารถวายวัดเลย เราควรร่วมมือร่วมใจกันสร้างวิหารหลังใหญ่สักหลังหนึ่งจะได้อาศัยร่มเงาในบวรพระพุทธศาสนาเพื่อสร้างบารมีอย่างสะดวกสบาย ไม่ต้องลำบากกันอย่างนี้ เกิดก็ภพก็ชาติจะได้มีที่อยู่อาศัยมีเสนาสนะไว้สำหรับประพฤติธรรมอย่างสะดวกสบายไม่ต้องมายืนเปียกฝนเช่นนี้อีกต่อไป”

อานิสงส์ถวายนมหาวิหารทาน

๓๒

เพื่อนๆ ครั้นฟังเช่นนั้นก็เห็นด้วย จึงร่วมกันบริจาคทรัพย์สร้างมหาวิหารให้ใหญ่กว่าของใครๆ ไว้ในบริเวณวัดนั้น หัวหน้าช่างทุกได้บริจาคทรัพย์หนึ่งพันกหาปณะ คนที่เหลือก็บริจาคกันคนละ ๕๐๐ กหาปณะ พวกผู้หญิงบริจาคคนละ ๒๕๐ กหาปณะ แล้วเริ่มทำการก่อสร้าง หวังไว้ว่ามหาวิหารนี้จะเป็นที่สร้างบารมีและเป็นที่พักของพระบรมศาสดา แต่เมื่อทรัพย์ไม่เพียงพอในการก่อสร้าง หัวหน้าช่างทุกก็เทกระเป่าทุ่มสุดตัวสุดหัวใจ อีกทั้งภรรยาและเพื่อนๆ ก็ได้ทุ่มเทเช่นนั้นตามด้วย เพื่อให้การก่อสร้างสำเร็จทันใช้งาน เมื่อสร้างสำเร็จก็ได้ทำการฉลองด้วยการถวายมหาทานแก่ภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุขตลอด ๗ วัน แล้วจัดจิวรถวายพระทั้งสองหมื่นรูป

ฝ่ายภรรยาของหัวหน้าช่างทุก นอกจากจะทำบุญเหมือนคนอื่นๆ แล้ว ยังตั้งใจจะถวายทานที่พิเศษกว่าใครๆ จึงถือเอาผอบดอกอังกาบกับผ้าสาฎกที่มีสีเหมือนดอกอังกาบนุ่มเข้าไปถวายพระบรมศาสดา แล้วตั้งความปรารถนาว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอสรีระของหม่อมฉันจะมีสีดุดอกอังกาบนี้ และขอให้หม่อมฉันจงมีนามว่าอโนชาด้วยเถิด” พระบรมศาสดาก็ทรงอนุโมทนา

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา หัวหน้าช่างทุกและเพื่อนๆ ก็เป็นผู้ที่คุ้นเคยกับพระผู้มีพระภาคเจ้า และหาโอกาสสั่งสมบุญเรื่อยมา

อานิสงส์ถวายนมหาวิหารทาน

๓๓

ทำให้จิตผูกพันกับพระรัตนตรัย เมื่อละโลกไปแล้ว ด้วยอานิสงส์
ที่ได้ทำบุญถวายนวิหารในครั้งนั้น ทำให้ได้ไปเสวยทิพยสมบัติใน
สวรรค์เป็นเวลานานถึงหนึ่งพุทธันดร เมื่อจุติจากอัฐภาพันนั้น ก็
มาบังเกิดในราชตระกูล ในกุกกุฏดินคร ได้เป็นพระราช
พระนามว่า มหากัปปิยะ พระองค์มีมเหสีคู่บุญชื่อว่า อโนชา ซึ่ง
มีผิวพรรณเหมือนกับสีดอกอังกาบตามที่ปรารถนาไว้ ส่วนผู้ที่
เคยร่วมบุญกันมา ก็ตามลงมาเกิดเป็นอำมาตย์ข้าราชการ

มีอยู่วันหนึ่ง เพียงแค่ได้ยินถ้อยคำอันเป็นสิริมงคลว่า
พุทฺโธ โลเก อุปฺปนโน พระพุทธเจ้าทรงอุบัติขึ้นแล้ว ก็เกิด
มหาปีติซาบซ่านไปทั่วสรรพางค์กาย ทั้งพระราช มเหสี รวม
ไปถึงเสนาอำมาตย์ข้าราชการ ต่างพร้อมใจกันเดินทางไป
เข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทันที พระบรมศาสดาทรงเห็นว่า
พระราชและบริวารได้สั่งสมบุญมาดี เคยถวายผ้าไตรจีวรไว้มาก
จึงประทานการบวชด้วยเอหิภิกขุอุปสัมปทา และในการฟัง
ธรรมครั้งที่ ๒ ก็ได้บรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์ผู้ทรงอภิญญา
เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิตหมดทุกคน

เราจะเห็นว่า การทำบุญถวายนวิหารทานนี้ เป็นบุญใหญ่
จริงๆ เพราะเป็นสถานที่รองรับผู้มีบุญที่จะมาสร้างบารมี
บุญนั้นเป็นบุญใหญ่ที่ส่งผลข้ามภพข้ามชาติ ทำให้ได้ทั้งมนุษย์-

อานิสงส์ถวายนมหาวิหารทาน

๓๔

สมบัติ สวรรค์สมบัติ และนิพพานสมบัติ เหมือนอย่างนายช่างทุก
ผู้พลิกผันชีวิตจากสามัญชนกลายมาเป็นพระราชา จากชีวิต
ของปุถุชนคนธรรมดาตกกลายมาเป็นพระอริยเจ้าได้

หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ (พระมงคลเทพมุนี สด
จนทสโร) ท่านเป็นผู้มีใจใหญ่เยี่ยงพระบรมโพธิสัตว์ ท่านรักการ
ปฏิบัติธรรมยิ่งชีวิต มุ่งมั่นคว้าวิชชาธรรมกายเพื่อไปปราบมาร
เพราะท่านรู้ว่า ที่มนุษย์เราต้องเวียนว่ายตายเกิดกันอยู่อย่างนี้
เพราะพญามารเขาบังคับบัญชา บังคับให้หลง ให้เثر ให้หลง
ให้สร้างกรรมและมีวิบากเป็นผลของการกระทำนั้นๆ ทำให้ชีวิต
ต้องทุกข์ทรมานไม่ได้พบกับแสงสว่าง ถ้าหลุดจากตรงนี้ไปได้
ก็จะหลุดหมด ดังนั้นทั้งชีวิตท่านจึงทุ่มเทอุทิศชีวิตให้กับการทำ
วิชาเพื่อมุ่งไปปราบมาร ให้ถึงที่สุดแห่งธรรม

ฉะนั้น บุญที่เราทำกับท่านด้วยการสร้างมหาวิหาร
พระมงคลเทพมุนีจึงมีอานิสงส์มาก มากพอที่จะทำให้เราไปถึง
ที่สุดแห่งธรรมได้ บุญจากการสร้างมหาวิหารพระมงคลเทพมุนี
สถานที่อันศักดิ์สิทธิ์นี้จะเป็นที่พึ่งของพวกเราในปรโลก และ
เป็นที่พึ่งตลอดไปของการเดินทางไกลในสังสารวัฏ

